

Ultimul, intervenind în acest scop la generalul Kiselef, acesta cerea la 16 martie Divanului să dea dispoziții ispravnicului Brăilei pentru primirea lor. Din lista trimisă lui Kiselef se vede că din cei 38 de capi de familie 8 erau maiștri postăvari, 6 croitori, 6 negustori, 7 crescători de vite ș.a. Împreună cu membrii familiilor lor alcătuiau un grup de 175 de inși ¹.

Zece zile mai târziu, Kiselef atrăgea atenția Divanului asupra altor 86 de familii ce veneau pe aceeași cale. Deși majoritatea erau slivneni, alături de ei soseau 9 familii grecești din Burgas și 17 familii bulgare din Iambol. Mai toți erau negustori și ceruseră să se așeze la București. În total se ridicau la 130 de inși ². Deoarece în țară urmau să sosească și alți băjenari bulgari ³, Kiselef a cerut Divanului ca să trimită la Hirșova funcționari speciali pentru primirea lor. Același a arătat și felul în care bulgarii trebuiau să fie înregistrați. « Catastihul » special cuprindea mai multe coloane, care arătau orașul sau satul de unde erau originari băjenarii, numele capului de familie, profesiunea, precum și numărul total al membrilor de familie care îl însoțeau, împărțiți pe sexe și vîrstă (majori, minori). Se specifica și numărul biletelor speciale date în vederea plecării de către comandantul armatei rusești din Bulgaria. Ca urmare, la 9 mai 1830 a fost trimis la « trecătoarea de la Hirșova » (adică la Piuia Petrii) postelnicul Manole, « spre a le arăta ajutorință și a dăpărta reaoa întrebuintare într-o îndăstularea lor ». Deși la trecerea Dunării călătorii stăteau în carantină numai patru zile, ei așteptau aici 16, deoarece toate lucrurile lor nu puteau fi scoase decît după trecerea acestui termen. Manole postelnicul n-a rămas la Piuia Petrii decît o săptămînă, fiind înlocuit la 17 mai cu postelnicul Ilie, « însărcinat cu toată îngrijirea și primirea acestor sîrbi, bulgari. . . » ⁴. Postelnicul Ilie primise dispoziția să-i așeze pe băjenari « cu lăcuința pînă la locuri potrivit stării lor, adică cîți vor fi parte neguțătorească sau cu știință de meșteșuguri pînă la orașe, iar cîți vor fi plugari pînă la sate ». În același catastih trebuia să se arate locul așezării, anunțîndu-se totodată și ispravnicii județelor, pentru ca să noteze data de la care începea să curgă termenul de opt luni al scutirii de dări.

În același timp însă, în aprilie 1830, Kiselef primea și alte liste de familii bulgare care voiau să treacă în Țara Românească. Astfel, în afară de cele 315 familii din Sliven și satele învecinate ⁵, se anunțau încă 89 de familii de abagii din Kotel (435 de inși) ⁶, 34 de familii din satul Stralița (reg. Sliven), însumînd 147 de inși ⁷, și 23 de familii (90 de inși) din satul Kașla ⁸ (reg. Iambol). De asemenea din regiunea Aitos veneau 19 familii (87 inși) din satul Tas-Tepe ⁹, care voiau să meargă la Brăila, 18 familii (67 de inși) din satul Pîrna ¹⁰, 14 familii (47 de inși) din satul Buiuk ¹¹ și altele ¹². În sfîrșit, alți băjenari, în special orășeni din Anhialo, Aitos, Karnobat, Vasiliko, Sozopol, Sliven și Iambol, doreau să

¹ Roman ski, *op. cit.*, p. 117—120.

² *Ibidem*, p. 121—123.

³ *Ibidem*, p. 124.

⁴ Roman ski, *op. cit.*, p. 124—126.

⁵ Vezi pentru aceștia C. N. Velichi, *op. cit.*, p. 297—298; vezi și Roman ski, *op. cit.*, p. 141.

⁶ Roman ski, *op. cit.*, p. 136—139.

⁷ *Ibidem*, p. 141—142.

⁸ *Ibidem*, p. 143.

⁹ *Ibidem*, p. 146.

¹⁰ *Ibidem*, p. 147.

¹¹ *Ibidem*,

¹² *Ibidem*, p. 148—151.